

Medlem fra Lejre (N. Frederiksen), der gjorde et Par Bemærkninger til mig om det Rygstød, som Husmændene har manglet, at jeg med mine Udtalelser særlig sigtede til Flæskepriserne; det mener jeg ogsaa, jeg udtrykkelig sagde. Jeg tænkte ikke særlig paa, at Husmændene var afskaarne fra at faa Overprisen ved Mælke- og Smørproduktionen, men jeg sagde, at de var ikke fra Fortiden rustede til at gaa Nutiden i Møde; og Mælkeproduktionens Vilkaar og den Omstændighed, at de ikke gennem Salg af Kreaturer kunde skabe sig Indtægt, gjorde ikke deres Stilling gunstigere.

Der var endelig Enighed om Priserne. Venstre har ment, at det kunde udtrykkes mindre kunstigt, siges mere lige ud, hvad man skulde have, saa at Folk ude i Landet selv kunde forstaa det. Det er, som jeg alt har sagt, ikke Meningen hermed at presse Priserne op, og det er navnlig ikke Meningen at presse Priserne op paa det Korn, der skal købes; jeg har endogsaa udtalt, at de kunde nedsættes. Jeg kunde derfor godt tænke mig et Tal der laa mellem de af Ministeren nævnte, som kunde bruges som et fast Tal; hvis dette skulde have en Forhøjelse af Flæskepriserne for det indenlandske Forbrug til Følge, vil dette formentlig kunne opvejes ved den lavere Pris for det indkøbte Korn. Jeg vil imidlertid ikke her nævne noget Tal; men jeg tror, at der kan opnaas Enighed derom i Udvalget. Der er Enighed om, at man skal sikre det til Befolkningens Ernæring fornødne gennem Ligning, og der er Vilighed til at stille et Kvantum til Vareudveksling til Raadighed. Det forekommer mig derfor, at der maa være rimelig Udsigt til at naa en Overenskomst og et Resultat, som alle kan være tjente med, naar der kan paaregnes den samme Forhandlingsvillighed fra anden Side.

Maa jeg endelig sige med Hensyn til den Forringelse, der skete med Kornloven i Fjor, og som saavel den højtærede Minister som det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) var inde paa, at Ministerens Begrundelse her forekom mig noget søgt, og jeg skulde for øvrigt beklage, om Ministeren havde Ret. Thi hvad var det, der skete ved Behandlingen her i Fjor? Der skete dette, at de 40,000 Kr.s Jordværdi som Grænse blev slettet, men Leveringspligten blev fastholdt, og Forbeholdsretten blev forøget med 1/2 Tønde pr. 1,000 Kr.s Jordværdi, ogsaa for dem, der havde et Tilliggende af under 40,000 Kr.s Jord-

værdi. Hvis den højtærede Minister nu havde Ret i, at denne Forøgelse af Forbeholdsretten med 1/2 Tønde pr. 1,000 Kr.s Jordværdi har bevirket, at der er blevet unddraget Staten 1 Mill. Tdr. Korn, vil det sige intet mindre end, at den Forudsætning, som jeg er gaaet ud fra, og som Ministeren i sit Forslag med den stigende Skala gaar ud fra: at Leveringsdygtigheden er større hos det store end hos det mindre Landbrug, holder ikke Stik. Vi maa nemlig huske paa, at Pligten til at levere de 4 1/2 Tønde har de, og det er først, naar de ikke kan opfylde den — jeg vil antage, at de kommunale Kornnævn har løst deres Opgave saaledes —, uden at det vilde kræve Halvdelen af deres Korn, at de kan gøre Brug af Forbeholdsretten. Jeg haaber derfor, som sagt, at Ministeren ikke har Ret i, at dette har betaget Staten 1 Mill. Tdr. Korn.

Det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) mente, at den Omstændighed, at det Kvantum Korn, som skulde paalignes Landbrugerne, i Fjor blev nedsat, havde betaget det mindre Landbrug Adgangen til at faa de 850,000 Tdr. Korn. Dette er imidlertid ikke Ligningens Skyld, men Høstens, men jeg drister mig for øvrigt til at paastaa, at Nedsættelsen ingenlunde vilde have gjort Udsigterne til at faa de 850,000 Tønder mindre end Opretholdelsen af Kravet om de 8 1/2 Mill. Tønder, som Ministeren og hans nærmeste Meningsfæller meget stærkt holdt paa. Vi fra vor Side ønskede Ligningsmængden nedsat til det, der var foreslaaet af det ærede Medlem fra Lejre og tiltraadt af det staaende Landbrugsvalg: 7 1/2 Mill. Tønder, men Ministeren holdt paa de 8 1/2 Million. Nu er det oplyst af Ernæringsraadet, at vi har kun faaet 5,6 Mill. Tønder, men hvis vi havde faaet 6 1/2 Million, vilde man magelig have kunnet klare sig. Hvis ærede Medlemmer vil lægge de 850,000 Tønder, som var tiltænkte det mindre Landbrug, til 6,5 Million, faar man ikke engang 7 1/2 Million, men kun 7,350,000 Tønder. Og saa vilde der være vundet dette ved Nedsættelse med 1 Mill. Tønder, at et meget stort Tal, som nu har maattet gøre Brug af Forbeholdsretten, vilde have anset sig for leveringsdygtigt. Jeg er fremdeles af den Mening, at Staten vilde have faaet mere Korn, og Forbeholdsretten vilde være blevet langt mindre anvendt.

Om Lovens Administration skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger; det er et